

Här har Lakka, visad av Hilde, nyss blivit BIR veteran på en specialutställning. Lakkas officiella namn var LPI SELCh TJH(räddning) SE UCh IntUCh Teinikedon Avustaja, f. 1985, e. US Ch SE UCh NO UCh IntUCh Lontree's Lucky Star u. IntUCh NordUCh Teinikedon Orhea.

Två glada valpar i full lek, den ena finns kvar hemma hos Hilde; SE UCh DK UCh Lakkas Lord Lambourne, f. 2012 e. SE UCh DKUCH C.I.B. Lakkas Durello u. SE UCh DK UCh C.I.B. Allaflox Niamh (dotterdotter till LPI SE UCh DK UCh Lakkas Justago samt dotterdotterdotterdotterdotter till Lakkas Allamanda i Lakkas allra första kull). Foto: Ingrid Melin.

US Ch CANCh SE UCh Doubloon Hobgoblin, f. 1984 e. US Ch CanCh Marima's Classical Jazz u. US Ch CANCh Legenderry's Baby Snooks importerades från USA vilket innebar en dyrbar karantänsvistelse men 'Cobby' visade sig vara en väldigt trevlig hund och fick stor betydelse för både Lakkas och många andra uppfödare.

I Lakkas första kull behölls LPI SE LCh SE UCh Lakkas Allamanda, f. 1987 e. SE LCh SE UCh Fraser Tartan Mr-Mods. 'Mandis' fick två valpkullar hos Lakkas och därefter två valpkullar hos fodervärden Gun Werlemark, kennel Allaflox.

Hilde med Lambo och Honey utanför växthuset på arbetsplatsen Balsgård. Foto Lars Torstensson.

T v. Första egenuppfödda championpojken kom i fjärde kullen: SE UCh Lakkas Doxy Dacus, f. 1990 e. SE UCh Brösing's The Show And Dance Man u. LPI SE UCh Lakkas Adoxa. Dacus användes sparsamt i avel men hans linjer finns fortfarande kvar i Norge.

T h. Kullbrodern Lakkas Doxy Donax blev Årets Bragdhund hos SKK efter sina insatser som vårdhund på ett äldreboende. Med sin matte, sjuksköterskan Marianne Spetz, syntes 'Sigge' flitigt i massmedia i mitten på 90-talet. Foto: Gunnar Lindgren.

Möt Hilde Nybom, kennel Lakkas:

"Jag är privilegierad – jag har ett spännande jobb och världens bästa hobby!"

Är det möjligt att år efter år föda upp högklassiga hundar om man är ensamstående och har ett krävande heltidsarbete? Hilde Nybom beskriver sig själv som "en kolossalt vanlig hundägare". Hon kan.

De senaste 28 åren har hon fött upp irish soft coated wheaten terrier av världsklass med prefixet Lakkas. Nästan 240 valpar har det blivit hittills och av dem har ett sextiotal erövrat utställningschampionat, en handfull har viltspårchampionat och ett par dussin har lydnadstitlar, två har dessutom lydnadschampionat.

Flera Lakkas-hundar har även nått långt i finalringen på utställning samt erövrat årsbästa-titlar och blivit bland de vinstrikaste i såväl Sverige som i Danmark, Finland, Kanada och USA.

För allt detta har Hilde belönats med rasklubbens uppfödarpris, Svenska Terrierklubbens uppfödarmedalj och 2013 erhöll hon Hamiltonplaketten som är den finaste utmärkelse en svensk hunduppfödare kan få.

De som möjligen skulle få för sig att besöka Hilde en vanlig vardag kommer emellertid tro att de har kommit fel. Då är det nämligen tyst och öde i det lilla blå huset i Arkelstorp ett par mil norr om Kristianstad. Ingenting skvallrar om att här bor en hunduppfödare i världsklass, för då är Hilde på jobbet. Och hundarna, de är bara två, så dem har hon oftast med sig.

Den här dagen, en ganska bläsigt och kylig majdag, arbetar trion utomhus på Balsgård, någon mil från Arkelstorp, där Sveriges

Lantbruksuniversitetets (SLU) institution för hortikulturell växtförädling är inkvarterad.

Där är Hilde professor i genetik med ansvar för institutionens forskning om bland annat DNA-markörer men hon ägnar sig även åt praktiskt växtförädlingsarbete, exempelvis att framställa nya äppelsorter. Frida, Fredrik och nya härdiga matäpplet Folke är exempel på Hildes verk. Men precis som med hunduppfödning kan bra alltid bli bättre.

– Så idag ägnade jag mig åt äppelträden medan Lambo och Honey sysselsatte sig med att gräva. De hade så roligt och var helt insnorkade med jord, säger Hilde när vi talas vid senare på kvällen.

Oftast består dock Hildes jobb av en massa timmar framför datorn på Balsgård med hundarna under skrivbordet. En hel del resor till konferenser och annat i världens alla hörn ingår också, men inte för Lambo och Honey. Då bor de hos valpköpare eller på hundhotell.

Det är således praktiskt omöjligt för Hilde att ha många hundar och driva kennel i jätteformat. Som flest har hon haft fyra hundar, men det blev trångt under skrivbordet, så två är optimalt. Två är dessutom precis lagom många att ha i sängen, uppföstra, aktivera och leva med i vardagen.

Hon kom från Finland, och var söt och gul så namnet på Hildes allra första, egna hund fick bli 'Lakka' efter den berömda hjortronlikören. Lakka blev mamma till sex championavkommor och finns i rakt nerstigande led på tiksidan hos alla Lakkas-hundar.

1991 fick Cobby och Lakka sin första gemensamma valpkull; sex valpar varav tre blev champion och användes i avel. Störst inflytande fick LPI NordUCH IntUCH Lakkas Esmeralda som blev mor till tre valpkullar (med sju championavkommor) och fick ett mycket stort genomslag i avelsarbetet för ett antal uppfödare. Esmeralda var även framgångsrik i utställningsringarna med grupplaceringar i Sverige och Danmark och flera Årets Wheaten-titlar.

Inför Esmeraldas tredje och sista kull bar det, för första gången, iväg till Tyskland för parning. I december 1996 föddes sedan NordUCH IntUCH NordV-00 Lakkas Passiflora e. MultiCh Danterri Wheaten Man About Town. 'Patsy' blev kvar på kenneln och fick tre valpkullar, medan fyra av hennes syskon användes i avel hos andra uppfödare.

I Esmeraldas första kull föddes den stilige NordUCH IntUCH Lakkas Juglans, f. 1994 e. US Ch SE UCh Legacy Starcrossed Lover. Både han och brodern LPI SE UCh DK UCh Lakkas Justago användes i avel.

Efter ett annat Tysklandsbesök föddes U-kullen 2001 e. MultiCh Wheaten Rebel's Walk On Top u. DK UCh Lakkas Salvia (dotterdotter till Esmeralda). Tre av hanvalparna exporterades till Nordamerika, där US Ch CanCh Lakkas Ulmus blev trea Årets terrier i Kanada och BIS-vinnare samt far till många fina valpkullar.

Hildes hundar är nämligen även hennes familj så de går som barn i huset och bor kvar även efter att de nått pension. Att överlåta någon som visar sig inte hålla måttet för avel eller blivit för gammal är en omöjlig tanke. Därmed blev Honey kvar, trots att det visade sig att hon hade C-höfter och inte kommer att användas i aveln. Utställningar har det däremot blivit, och Honey alias Lakkas Honeycrisp har nyligen fått sin C.I.B.-titel konfirmerad.

Att Hilde trots nämnda begränsande förutsättningar även valde att behålla Lambo väcker därför en hel del frågor. En hane och en för avel olämplig tik är väl knappast det optimala hundbeståndet för en kennel? Hur gör hon för att komma vidare i sitt avelsarbete?

Men Hilde anser sig inte begränsad, tvärt om så beskriver hon sig som privilegierad: Hon har ett spännande jobb och världens bästa hobby!

Tack vare tydlig målfokusering, disciplin och inte minst en generös och prestigelös inställning så fungerar det alldeles utmärkt. Rutinmässigt har hon sedan starten placerat en tik från varje kull på foder.

aldrig behövt använda till avel. Alla blir ju inte perfekta för det ändamålet och dessutom ska varje kombination som Hilde gör helst tillföra någonting nytt. Att avla på alla bara för att de finns tillgängliga eller för att åstadkomma någon sorts balans i bokföringen, det är inte Hildes melodi.

– Min bild av hur en wheaten ska se ut är väldigt tydlig. Mitt mål som uppfödare är inte mest inflytande, pengar eller flest hundar, utan att sträva mot den bilden och att ha så roligt och trevligt som möjligt längs vägen, säger hon.

En tydlig målbild är emellertid sällan något som bara dyker upp som någon slags uppenbarelse. Den kräver oftast en hel del slit för att bli skarp i konturerna. Att lyssna på andra, läsa och lära är således också självklart för Hilde.

– Innan min uppfödarkarriär hade tagit fart gästforskade jag ett år i USA och var ofrivilligt hundlös. För att lindra abstinensen ägnade jag min fritid åt att hänga runt ringside på lokala wheaten-utställningar. Uppfödarna och utställarna där blev snart väldigt måna om att lära mig allt om hur vinklar, svansfästen och sånt hängde ihop. Det var väldigt lärorikt, säger Hilde.

Tydlig målbild – och tur!

Tidigare i livet hade hon ägnat mycket tid åt hästar. Som tonåring var hon en typisk hästtjej med fokus på själva ridningen men därefter tog intresset för konstruktion, funktion och avel över. Hon satt på hingstpremieringar och följde noggrant hur gubbarna poängsatte hästarnas rörelser och skulle även pröva på att föda upp några halvblodhästar själv.

– Hästarna lärde mig att se proportioner och balans medan erfarenheterna i USA lärde mig hur konstruktion och rastyp måste samverka för att det ska bli en riktigt bra hund, säger Hilde.

När man har en tydlig bild som visar vart man ska, då blir det enklare att välja rätt väg. Utan den där målbilden är det stor risk att man annars bara irrar omkring eller kanske chansar på det som ligger närmast till hands.

Sedan måste man förstås ha lite tur också! Hildes allra första wheatenterrier visade sig snart vara ett riktigt lyckokast. Hon hette Teinikedon Avustaja, var född i Finland 1985 och Hilde kallade henne Lakka efter den guldgula, finska hjortronlikören. Lakka och Hilde skulle få mycket kul tillsammans. De tävlade i agility, bruks och lydnad och Lakka blev dessutom certifierad räddningshund.

Lakka blev champion både i lydnad och på utställning och 1987 föddes hennes första kull. Två av de fem valparna skulle så småningom bli utställningschampions, Ch Lakkas Allamanda och Ch Lakkas Adoxa. Den förstnämnda blev dessutom lydnadschampion och båda skulle bidra till uppfödarverksamhetens fortsättning.

Lakka skulle få fem kullar och finns numera någonstans bakom alla hundar som fått prefixet Lakkas.

– Hon var en fantastisk hund på alla sätt! Hon kom från en av Nordens ledande kennlar – så jag förväntade mig att hon skulle vara bra – men om sanningen ska fram så fattade jag

– Vad jag förstår är det många uppfödare som tycker att det är svårt att få samarbetet med fodervärdar att fungera. Den erfarenheten delar jag inte. Det har alltid fungerat jättebra, säger Hilde.

Fodervärdarna

Hennes inställning till fodervärdarna är att det är de som gör henne en tjänst, inte tvärt om. Alltså är det i första hand hon som ska vara lyhörd och anpassa sig efter dem så långt det är möjligt. Hennes roll är ungefär som en mormors: Hon har en självklar anknytning och rätt till hundarna, men hon får inte köra över fodervärdarna.

– Jo, ungefär så. Jag njuter av dessa hundar precis som om de vore mina egna. Jag pysslar om dem och tar med dem på utställning, men inte utan fodervärdarnas samtycke. Och jag tjafsar inte om pengar. Om fodervärden exempelvis uppskattar priser och rosetter så köper jag gärna sånt till dem, säger Hilde.

Det viktiga är ju att ha tillgång till hundarna om hon behöver dem. Ungefär en tredjedel av de hundar som hon satt på foder har hon

först långt senare hur otroligt bra hon var, och vilken snortur jag hade haft att jag hade fått köpa henne, säger Hilde.

Fortsättningen

Nästa hund som Hilde köpte var den femåriga hanen Ch Doubloon Hobgoblin. Han kom från USA, var såväl amerikansk som kanadensisk champion och fick sitta fyra månader i karantän när han kom till Sverige 1990.

Han var dock väl värd den investering som detta krävde. Han blev snabbt svensk champion och skulle bli Årets Avelshane 1995 samt en av de mest inflytelserika hanhundarna i rasen med sammanlagt ett 25-tal kullar i USA, Sverige och Norge.

I hans och Lakkas första kull fanns Ch Lakkas Esmeralda som blev Hildes första egenhändigt uppfödda utställningsstjärna. Hon blev bland annat Årets Wheaten men även mamma till sex blivande champions och ungefär så har det fortsatt.

Bland Esmeraldas barnbarnsbarn kan exempelvis nämnas kullbröderna Ulex, Ulmus och Ustilago. De två förstnämnda exporterades till Kanada och den tredje till USA. Där erövrade de championat och Ulmus blev Årets Wheaten i Kanada efter ett 20-tal gruppvinster och ett BIS.

Även Ustilago gjorde bra ifrån sig så han blev sexa i motsvarande tävling i USA, och belönades två gånger med Award of Merit på Montgomery – terrierrasernas mest prestigefyllda utställning. Både Ulmus och Ustilago användes med stor framgång i den nordamerikanska aveln liksom även Esmeraldas barnbarn Ch Lakkas Verbascum.

Den allra bästa hanen med Lakkasprefix enligt Hilde är emellertid Ch Lakkas Durello (född 2007). Hans mamma är halvsyster till Ulmus och Ustilago. Han representerar således ytterligare en generation undan Esmeralda och har precis som hon varit Årets Wheaten. Han är dessutom pappa till både Honey och Lambo, eller Ch Lakkas Lord Lambourne som han heter i stamtavlan.

– Lambo är den första hane som jag har behållit hemma. Jag kunde inte låta bli, säger Hilde.

Han inledde sin karriär som BIS-3 på Malmö Valp 2012 och två dagar efter tvåårsdagen erövrades utställningschampionatet. Han är resultatet av en försiktig linjeavel på Lakka, då hon finns även bakom hans mamma.

– Den tiken har visserligen ett annat kennelprefix men vad spelar det för roll? Jag har aldrig förstått varför det finns uppfödare som begränsar sig genom att stirra sig blinda på vad hunden heter eller vem som äger den. Jag tycker att det är fullständigt ointressant. Men det kanske beror på att jag är genetiker, skojar Hilde.

Genetikern

Historiskt har det i hunduppfödarbranschen nämligen hävdats att hennes yrkeskår är allt för fyrkantig och saknar den rätta känslan för att förstå sig på den ädla konstform som rashundsavel innebär. Numera är nog emellertid de flesta överens om att det ena inte nödvändigtvis utesluter det andra och att en

En av bröderna, US Ch Lakkas Ustilago, hamnade istället i Kalifornien. 'Gus' är den enda svenskfödda wheaten som erövrat AOM (Award Of Merit) på Montgomery-utställningen, och han gjorde det två gånger!

SE UCh DK UCh Lakkas Antonovka, f. 2005 e. Bob u. DK UCh Lakkas Salvia är en av de inflytelserikaste av de Lakkas-hundar som fötts efter sekelskiftet. I två kullar fick hon fyra avkomor med utställningschampionat, en med viltspårchampionat och en med både sorternas championat. Två döttrar i Sverige och en som exporterades till Finland (NordUCh EECh C.I.B. Lakkas Fiesta Hos Jungfruborg) har använts i avel liksom även två av sönerna.

kombination av goda kunskaper i genetik och den där känslan ger de bästa förutsättningarna.

Hur stor betydelse har då Hildes yrke haft för hennes hunduppfödarframgångar?

– Inte så stor som många kanske tror. Visst har forskningen gjort stora framsteg men när det gäller mycket, exempelvis de flesta ärftliga sjukdomarna, så har vi ännu bara skrapat lite på ytan, säger Hilde.

En fördel som hon nämner är emellertid vanan och kunskapen att samla in och värdera den information som trots allt finns och med den göra realistiska "riskbedömningar".

Vid val av avelsdjur tvingas man ju alltid kompromissa och i viss mån gissa. Väga såväl kända som okända men möjliga nackdelar och fördelar mot varandra. Det är tusen nyanser som ställs mot tusen andra, sällan eller aldrig svart eller vitt. För en lekman kan det vara lätt att övervärdera betydelsen av exempelvis HD-resultat eller inavelskoefficienter och därmed underskatta andra viktiga faktorer.

Att omfatta hela rasen

I slutet av 1980-talet, när Hilde började sin uppfödarkarriär, så var närbesläktade avelskombinationer mer regel än undantag i nästan alla raser. Hon beskriver hur uppfödarna bildade som små öar i raserna där de nästan

En klassisk nordamerikansk frisyär visar här unghunden 'Copper' alias CAN Ch Lakkas Verbascum, f. 2001 e. DK UCh Danterri Wheaten Yoker u. NordUCh IntUCh NordV-00 Lakkas Passiflora. Även han har fått ett betydande inflytande i sitt nya hemland Kanada.

En terrier bör ju ha viss utstrålning, och här excellerar verkligen 'Selma' alias SE UCh DK UCh C.I.B. Lakkas Calville Blanc d'Hiver, f. 2006 e. FI UCh SE UCh IntUCh Windisle Chambertin u. DKUCh Lakkas Tamarix. I valplådan blev det däremot bara en kull med sammanlagt fyra valpar, dock alla champion.

uteslutande bara använde varandras hundar och allra mest några få vinstrika hanar.

– Jag tyckte det var så konstigt. För mig var det naturligt att intressera mig för hela rasen. Det är ju svårt nog ändå, säger hon.

Då fanns ännu inte SKKs hjälpprogram för statistik tillgängligt (exempelvis Rasdata) så under de första åren la hon tusentals timmar på att manuellt kartlägga rasen. Det blev pärmar fulla med stamtavlor, diagram över resultat från utställningar, prov och hälsoundersökningar och inte minst mentalbeskrivningar (MH).

Snart kunde hon se vissa mönster och samband och det materialet delade hon med sig av till rasklubben. Det blev raskompendier, artiklar och 1994 blev det till och med en mer allmänt hållen rasbok som gavs ut på ICA-förlaget.

– Det var lite oväntat, men det gick av bara farten. Jag hade precis skrivit färdigt en bok om DNA-markörer på engelska på jobbet, så att skriva en hundbok kändes i jämförelse som "a piece of cake", säger Hilde.

Naturligtvis har hon även alltid haft olika förtroendeuppdrag i rasklubben och självklart har hon jobbat med rasens rasspecifika avelsstrategier (RAS).

Eftersom hon tycker att hundarnas mentalitet är ett särskilt intressant och spännande

SE VCh SE UCh DK UCh Lakkas D'Arcy Spice, f. 2007 e. Extra's Sunshine Prince u. SE UCh DK UCh Lakkas Antonovka har haft en kull hos Lakkas och en hos delägaren Irene Norman, kennel Persica. Foto Tina Uneholt.

SE UCh Lakkas Gala, f. 2009 e. SE UCh DK UCh Extra's World Cup u. SE UCh DK UCh Dog Rose Gold Gloria Mundi (vars mormorsmor var en lillasyster till Esmeralda) är mamma till den senaste kullen (januari 2015) som fötts hos Lakkas. Foto Sandra Träff.

område har hon lagt extra mycket krut på det.

När det gäller de egna hundarna så har i stort sett samtliga tıklar som använts för avel utöver utställningschampionat även utmärkta resultat från MH eller karaktärstest och sedan 1998 mentalbeskrivs alla kullar från kennel Lakkas.

Nästan hälften av alla hundar med Lakkas-prefix är idag MH-beskrivna vilket är en mycket hög siffra. Ännu så länge är det dock få som har genomgått den nya beteende- och personlighetsbeskrivningen BPH.

– Jag avvaktar med den då man ännu inte har räknat på arvbarheten, säger Hilde.

Mentaliteten

Men även MH-resultaten kan ju tänkas ha vissa svagheter. Dels kan hundens dagsform, vädret, föraren och mycket annat påverka

I samma kull finns även den på utställningar mycket framgångsrike SE UCh DK UCh C.I.B. Lakkas Durello med valpkullar i Sverige, Norge, Nederländerna och Tyskland. Exteriört är detta en av de bästa hundarna som fötts upp hos Lakkas, och hans mentalbeskrivningsresultat kommer också mycket nära rasklubbens idealprofil.

Under 2010 fick Lakkas förstärkning när Linnea Luthman tog steget från att ha varit allmän hjälpreda och handler till att bli delägare i kenneln. Här en ungdomsbild från karriären i junior handling i mitten på 2000-talet.

Selmas enda kull föddes 2010 med SE UCh DK UCh C.I.B. Lakkas Durello som pappa. Enda hanvalpen i kullen är SE UCh DK UCh POL Ch C.I.B. Lakkas Harling Hero, som bor hos Linnea i Warszawa där han agerar moraliskt stöd under mattes utbildning till veterinär. Foto Sandra Träff.

resultaten – och dels är det förstås viktigt att ta reda på vad dessa resultat säger om hundens uppförande 'till vardags'. För några år sedan satte Hilde därför ihop ett frågefomulär i syfte att undersöka hur det egentligen låg till med det.

Rasklubben skickade formuläret till 300 wheatenägare. Hundägarna uppmanades att studera sina hundar i vardagen och notera hur de uppträdde. Exempelvis om, och i så fall hur mycket hunden skällde när det ringde på dörren och hur ägaren önskade att hunden hade uppträtt istället.

200 hundägare valde att medverka och när Hilde jämförde svaren med samma hundars MH-resultat visades flera statistiskt bevisade samband. (En sammanställning finns att studera på rasklubbens webbplats).

– MH speglar således hunden personlighet bra, med ett undantag: aggressivitet. Där fanns inga samband mellan enkäten och MH-resultatet så för att mäta den behöver vi utveckla andra verktyg, säger Hilde.

Typskillnader

Enkäten och MH-resultaten visade även skillnader mellan den så kallade irländska och amerikanska wheatenartertypen. Den sistnämnda var generellt lugnare och mer sociala än de förra som i gengäld var mer lekfulla.

Under senare år har skillnaderna mellan typerna sannolikt minskat. Det gäller inte minst utseendet, vilket många utställningsdomare dessvärre ännu inte riktigt verkar ha förstått enligt Hilde.

För trettio år sedan var skillnaderna väldigt tydliga, främst vad gällde pälsen. Den amerikanska hade en tjockare, fluffigare päls jämfört med den irländskas blankare och lockigare. Rasen har emellertid aldrig blivit särskilt populär i hemlandet så den irländska typen var långt ifrån så homogen och välkonstruerad som den amerikanska som av det skälet då dominerade här i Sverige.

Flertalet svenska uppfödare har dock blandat typerna under senare år, både för att vidga avelsmaterialet och för att kunna föda upp hundar som har både vacker päls och god konstruktion.

– Men trots det är det fortfarande många domare som stirrar sig blinda på pälsen. Det försvårar avelsarbetet. En hund är ju så mycket mer: konstruktion, proportioner, balans, temperament. Många domare verkar även okunniga vad gäller pälsens utveckling. Unga hundar kan ha pälsar som ser helt olika ut men när de blivit 3–4 år gamla har flertalet en päls som väl uppfyller de krav som anges i rasstandard, säger Hilde lite uppgivet.

I det stora hela är hon dock positiv till utvecklingen såväl i rasen som i "hunderiet" i stort. Sedan hösten 2009 har hon dessutom en kompanjon då Linnea Luthman blev delägare i kenneln.

Linnea och Hilde lärde känna varandra när Linneas familj blev fodervärdar till "Flingan", Lakkas Tamarix, 1999. Efter att Linnea hade visat intresse för utställning skickade Hilde henne på junior-handlingläger och därefter har hon visat kennelns hundar. För närvarande bor hon dock i Polen där hon studerar till veterinär.

Oförtrutet fortsätter emellertid Hilde att bjuda på sin kunskap och inspirera andra till fördjupning. Bland annat håller hon uppskattade föreläsningar i hundgenetik, den senaste handlade om pudelns färger. Dels för att hon tycker att det är roligt, men även för att hon verkligen tycker att det är viktigt att bidra.

– Jag tycker att man ska akta sig för att säga att man tycker att "någon" ska fixa det ena och det andra. Istället för att säga "nu vill jag att ni gör det här" så ska man säga "nu vill jag att vi gör det här". Det är jätteviktigt att alla inser att ingen egentligen har mer tid eller superkrafter än någon annan, att det gemensamma arbetet för den ras man har valt är något som vi alla gör på vår fritid. Alla som tar del av det både kan och bör därför bidra på något vis, avslutar Hilde.